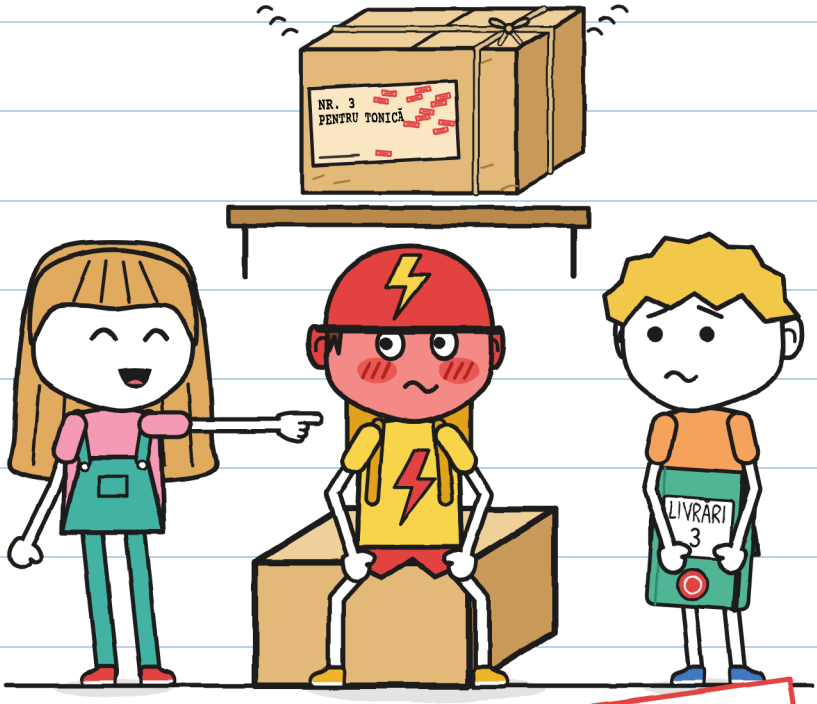
LIVRĂRI IMPOSIBILE · 3

Returnat, vă rog

LinguAula

(al lui Guni)

MĂRIME XS
Primii cititori · 5+

LIVRĂRI IMPOSIBILE · 3

Returnat, vă rog

Text și ilustrații: LinguAula

MĂRIME XS · Primii cititori · 5+

Versiunea în limba română: LinguAula

Prima ediție: 2026

© 2026 LinguAula · info@linguaula.com

Se poate fotocopia liber, pentru clasă și pentru acasă.

A treia carte din serie.

LinguAula

Lucrează fiecare capitol pe linguaula.com

Nimeni n-a fost rănit. Roșu, da. —J.

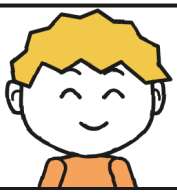
Îl citesc eu prima. –J.

Dacă îl găsești, returnează-l. Te rog.

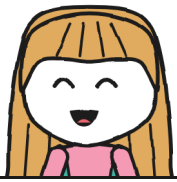
DOAR ÎN POVESTE

Bicicletă adevărată: pagina 76. –J.

CINE E CINE

Guni desenează lucruri.

Julita scrie cu verde.

Toni se face roșu.

Mara, vrăjitoarea.

Zoe dă porecle.

Bruno a rămas o dată în pană.

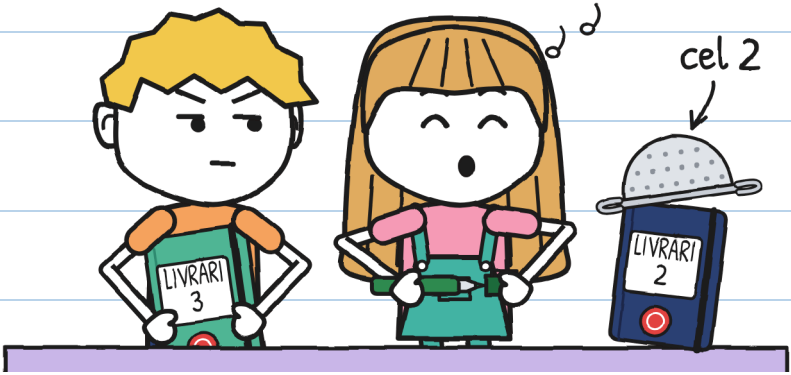
Nr. 3 sună.

R. Fără nume.

CAIET DE LIVRĂRI 3
de Guni

„Secret”: îl citesc eu prima. —J.

Caietul 2 s-a terminat. Ăsta e verde. L-a folosit Julita prima.

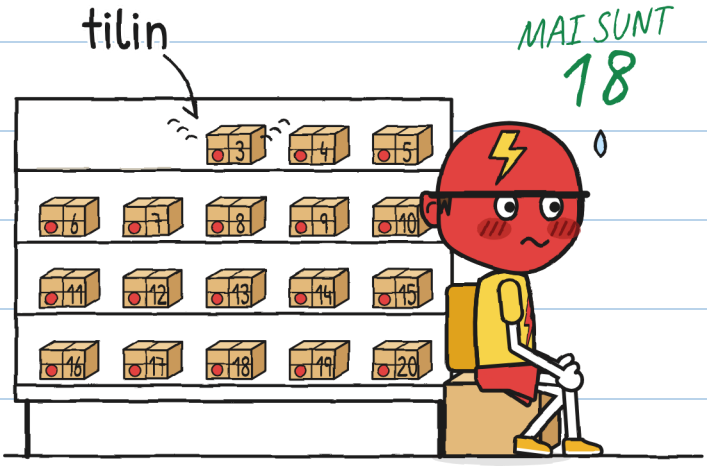
Ca să te ajut. Cu plăcere. —J.

N-am cerut ajutorul.

CAPITOLUL 1

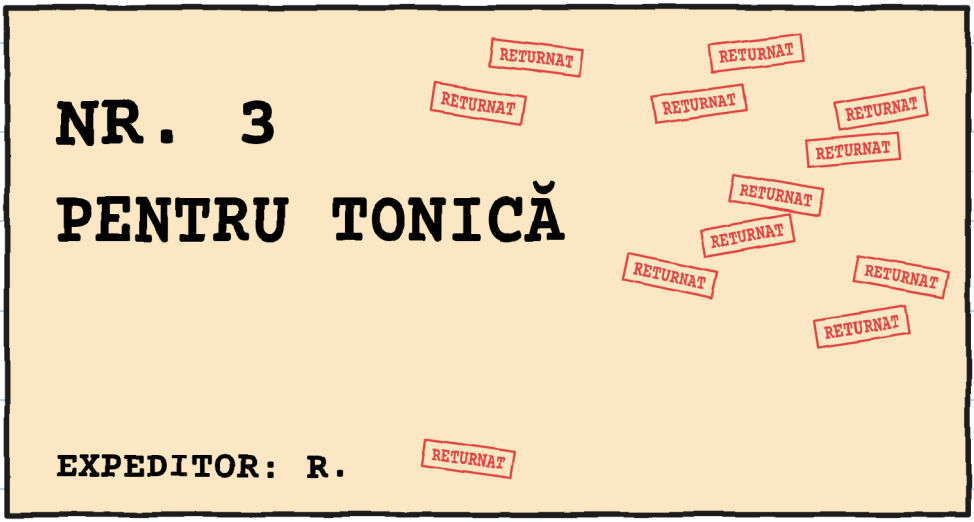
Tilin

Mara păstrează pachetele
pe care nu le livrează nimeni.
În noaptea furtunii, un pachet a sunat.
Tilin.

Era nr. 3. Toni s-a făcut roșu.

Fără semnătură, pachetul returnat se întoarce zburând. Contează doar semnătura celui care îl primește.

Julita a citit: — Pentru To...

A tăcut. Toni se făcea roșu.

Am citit jumătate de cuvânt. —J.

Toni se face roșu pe bucăți.

ROȘOMETRUL LUI TONI

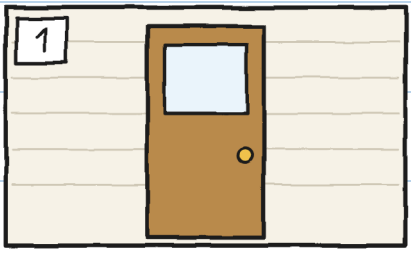

— Pachetul ăla poate
aștepta, a spus Toni.
FULGER nu se grăbește.
Era prima dată când FULGER aștepta.

În noaptea aceea: 4. Doar verde. —J.

— Azi nu se deschide
nimic, a spus Mara.
S-a auzit din nou: tilin!
— A fost ușa! a spus Julita.
Când nu înțeleg ceva, fac o listă.

SUSPECȚII TILINULUI

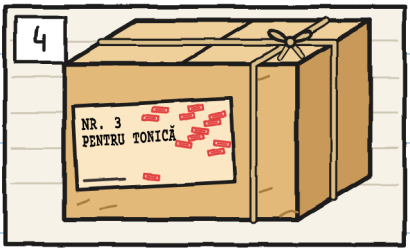
ușa

bicicleta lui Toni

broscuța de cauciuc

nr. 3

Broscuța e nevinovată. —J.

Am încercat sunetele pe trotuar.

Ușă, sonerie, broscuță:

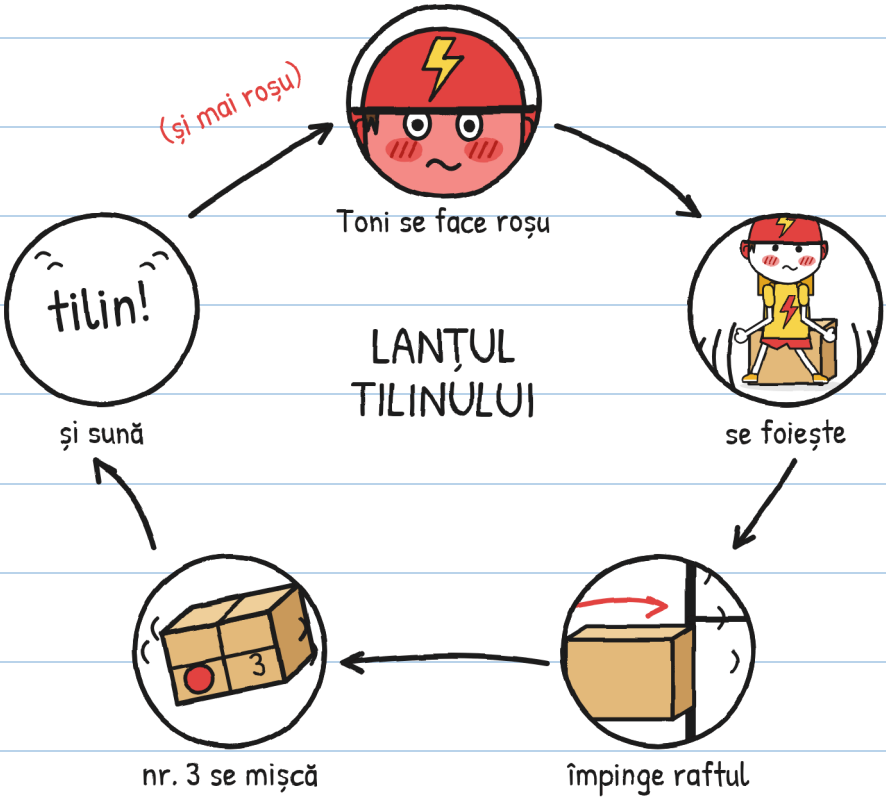
scrâââț, TRIIING!, chiț.

Niciunul nu suna așa. Toni s-a mișcat.

Tilin.

Lada lui Toni atingea raftul.

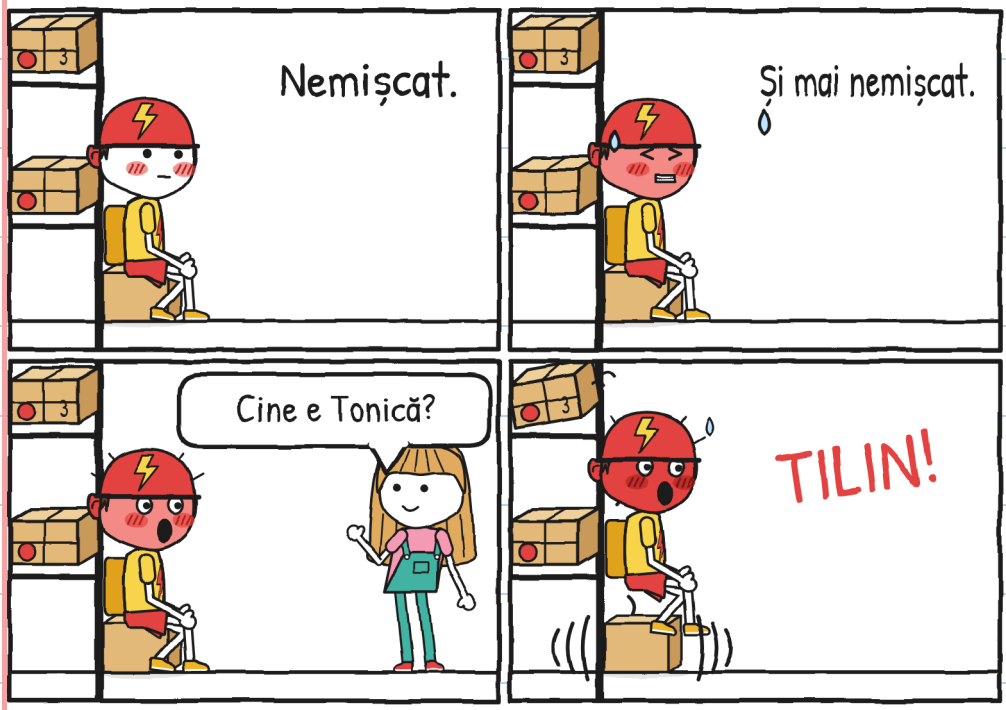

Nu era magie. Era Toni.

Ceva sună în pachet.

Ca mine. —J.

Toni a hotărât să stea nemișcat. I-a ținut atât:

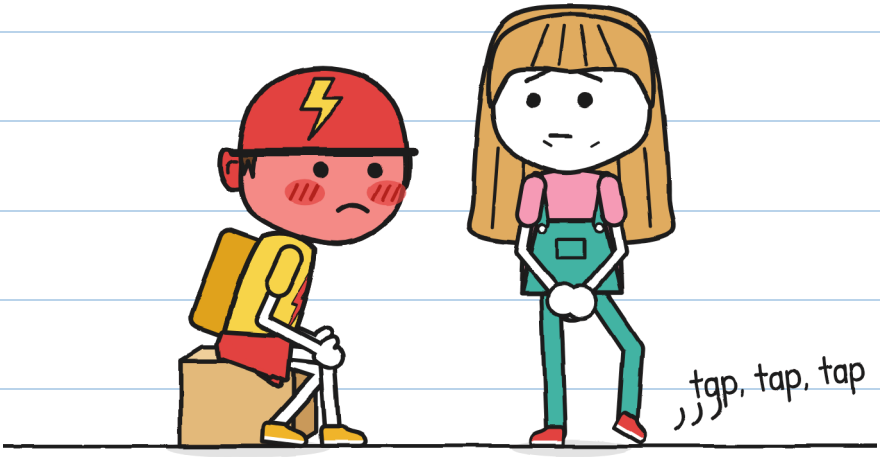
Întrebările nu împing rafturi. —J.

Asta, da.

— Eram eu, a spus Toni.

— Când eram mic.

Julita avea multe
întrebări. A închis gura.

— Nu mai întreb, a spus Julita.

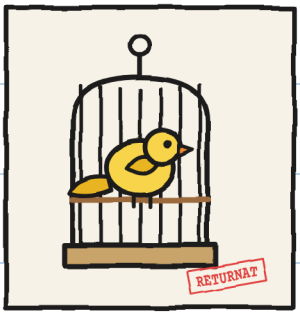
Își mișca piciorul.

Întrebări nepuse: nouă. —J.

— De ce nu i l-ai dus niciodată? am întrebat.

— L-am dus de douăsprezece ori. Fără stradă, număr și nume de familie.

TONICII MAREI

1. Un canar.
(Nu contează.)

2. Domnul Antonio, 71 de ani.
(„Mi-ar plăcea.")

3. O barcă de pe canal.
(N-are mâini.)

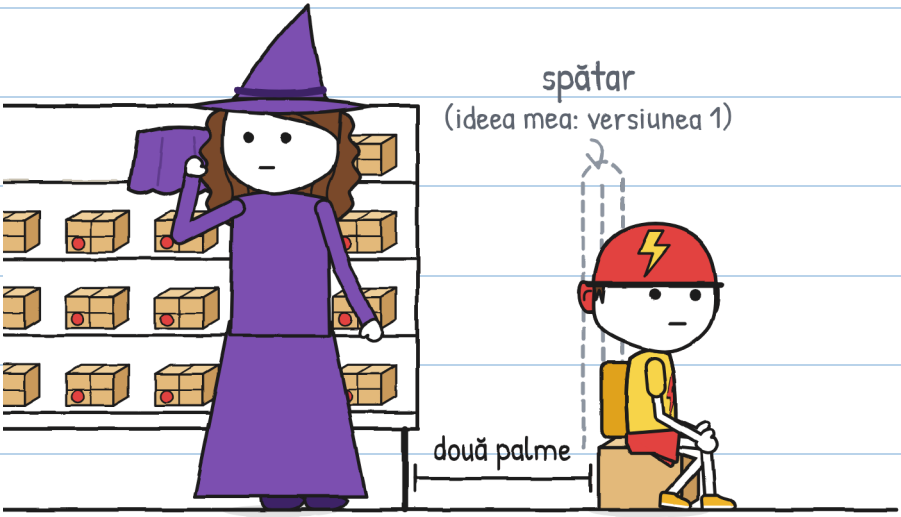
— Dar Toni? a întrebat Julita.

— Nimeni nu mi-a spus numele, a spus Mara.

Mara a acoperit nr. 3.

A îndepărtat lada lui Toni.

— Acum te poți mișca.

Toni putea pleca cu bicicleta.

S-a așezat din nou.

Nimeni n-a cerut un spătar. —J.

— Vin mâine, a spus Toni. —
În privat. Nimeni de la FULGER.

Pachetul era pentru Toni. Îl voia?

Eu știu deja cum să-l ajut. —J.

Asta mă îngrijorează.

CAPITOLUL 2

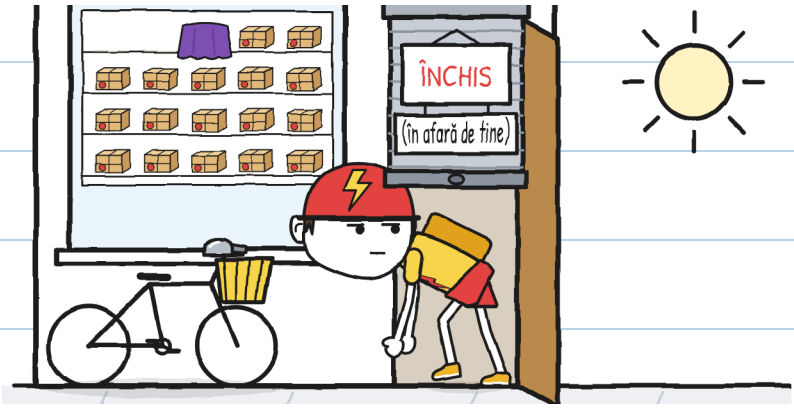
N-am zis că da

Duminica magazinul e închis.

Toni a venit la unsprezece.

S-a uitat în ambele părți.

Nu venea nimeni de la FULGER.

Am ajuns mai devreme. Pentru orice eventualitate. —J.

Mara a pus nr. 3 pe tejghea.

— Îl vrei?

— N-am zis că da.

— Nici n-ai zis că nu.

— Am zis: „N-am zis că da”.

Trei fraze ca să nu semneze. —J.

Toni a luat cutia ca pe o oală fierbinte.

Tilin.

A lăsat-o.

— Și dacă îl ia acasă? a spus Julita.

— Ștampila merge după cerneală, a spus Mara.

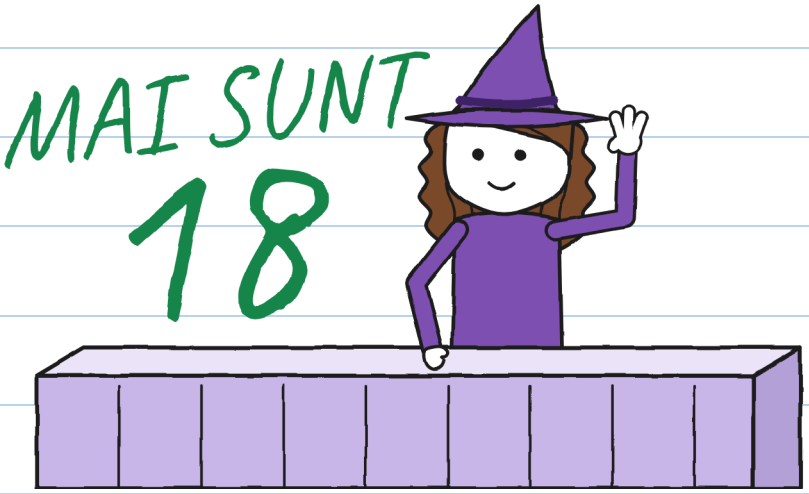
CONTEAZĂ CA LIVRARE?		
	S-o privești	NU
	S-o apuci	NU
	S-o duci acasă	NU
	Să semnezi cu cerneală	DA

Nu gândim la fel. —J.

— Livrarea asta
e a voastră, a spus Mara.
Trei condiții:

1. Cutia rămâne închisă.
2. Toni cere.
3. Semnează, dacă vrea.

— Și dacă nu vrea niciodată?
— Atunci niciodată.

Toni a tăcut patru minute. Pentru FULGER, aproape jumătate de livrare.

— O iau cu mine, închisă, a spus Toni.

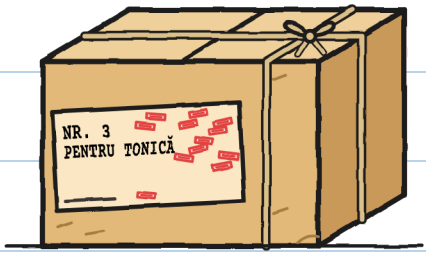
— Tu ceri asta?

— Eu cer.

Am notat cum a plecat:

FIȘĂ DE IEȘIRE

- [x] Cutie: închisă
- [x] Etichetă: lipită
- [x] Cere: Toni
- [ ] Semnătură: încă nu

Afară, Toni a pus nr. 3
în coș. A sunat: tilin.
Toni s-a uitat la soneria FULGER.
— Ce e? a întrebat Julita.
— Nimic.

„Nimic” era „ceva”. —J.

Am văzut două biciclete FULGER.

— Ce porți în coș? a strigat o fată.

— O livrare.

N-a mințit. A întors eticheta spre el.

Acum înțeleg: nimeni de la FULGER. —J.

În noaptea aceea am lăsat
jaluzeaua ridicată. Voiam
să văd dacă se întoarce nr. 3.

— Ce faci treaz? a spus mama.

— Păzesc un pachet.

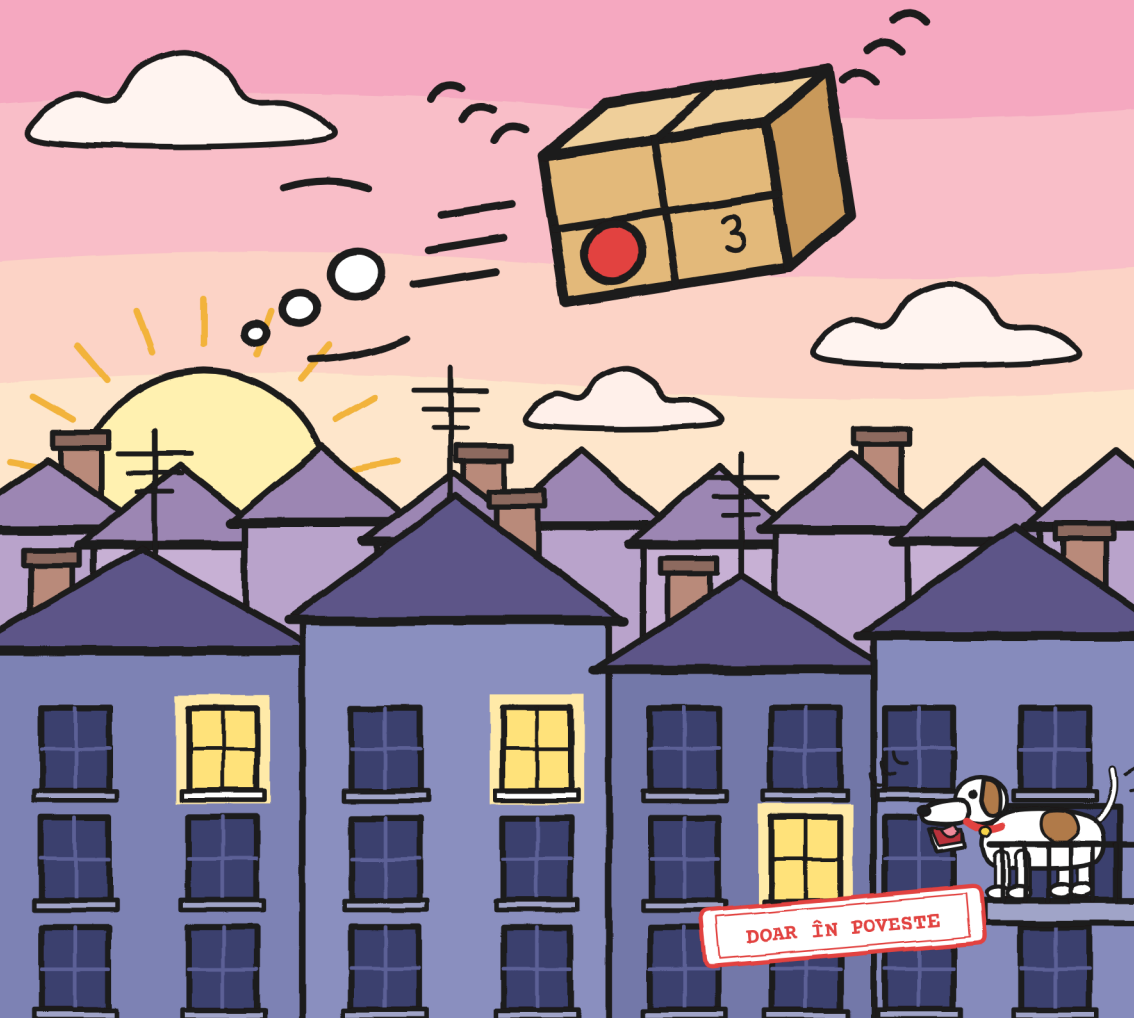
— Păzește-l în pijama.

În zori s-a auzit nr. 3.

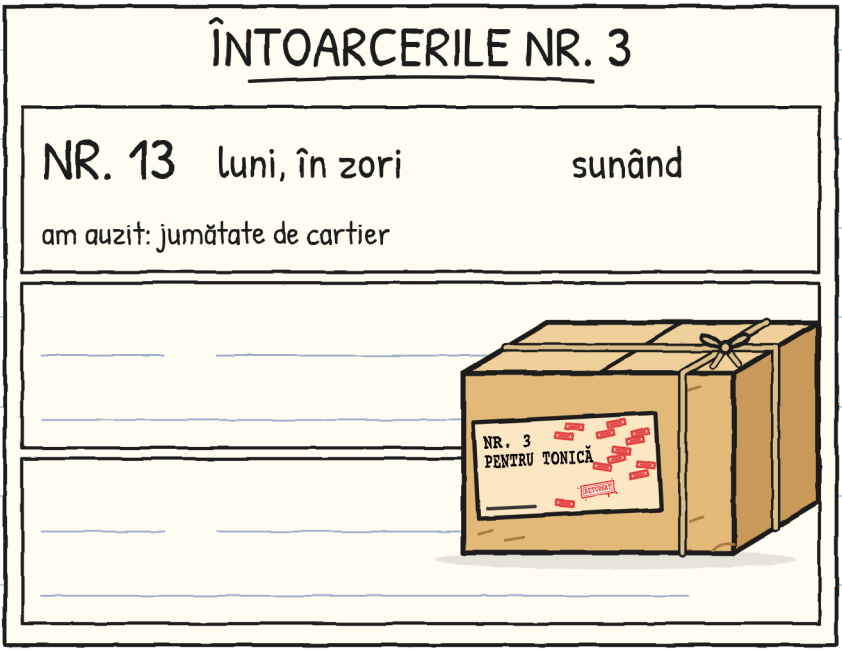
Tilin, tilin, tilin.

Se întorcea zburând pe deasupra acoperișurilor.

Am mers la magazin.

Nr. 3 era pe raftul lui.

— Nu e o pedeapsă, a spus Mara. — E regula. Nimeni n-a semnat: se întoarce.

Sunt deja treisprezece ștampile. —J.

Toni a venit după ce a livrat.

N-a întrebat de nr. 3.

Mi-a povestit Toni:

CE A POVESTIT TONI

— Am lăsat cutia afară.

— De ce? a întrebat Julita.

— Acasă îmi spun Tonică.

— O semnătură rezolvă totul, a spus Julita. — Durează două secunde.

Am deschis caietul.

Am scris cu pixul, apăsând:

Nu sunt de acord. —J.

Am altă idee. —J.

CAPITOLUL 3

Autografe

Marți am văzut o masă pe trotuar.

— E un pupitru pentru autografe, a spus Julita.

— De când?

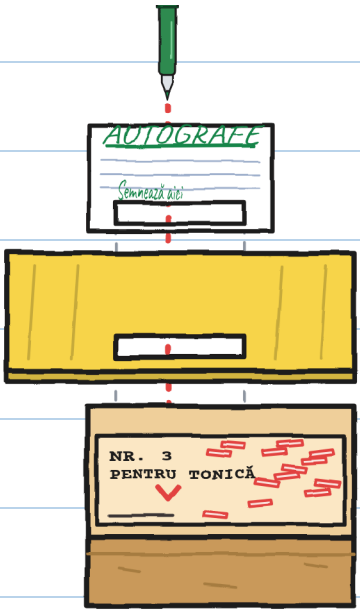
— De ieri.

Pupitrul avea o foaie cu ferestruică.
Era nr. 3 culcat.

CUM FUNCȚIONEAZĂ

1. Foaia

2. Fața de masă

3. Eticheta

4. Semnătura pe etichetă

— Cu carioca mea, a spus Julita, fericită. — Mâine nr. 3 nu se întoarce. Surpriză!

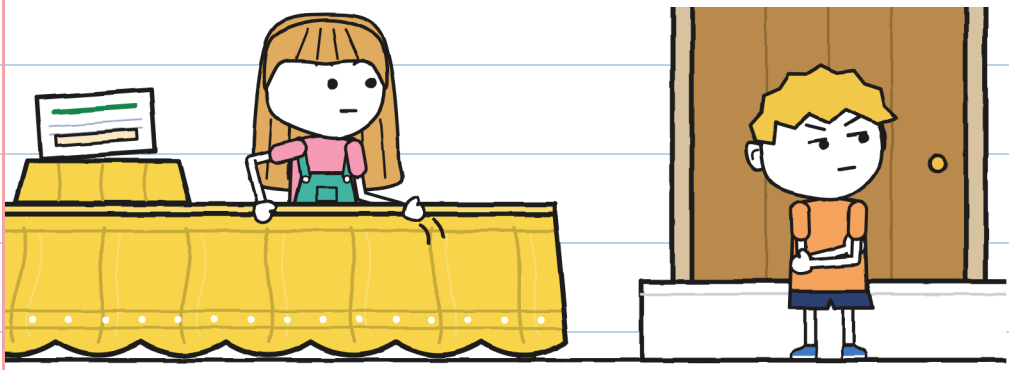
— Toni n-a cerut asta, am spus.

— Și Mara?

— I-am spus: „Masă de autografe”.

I-am amintit de Flora.

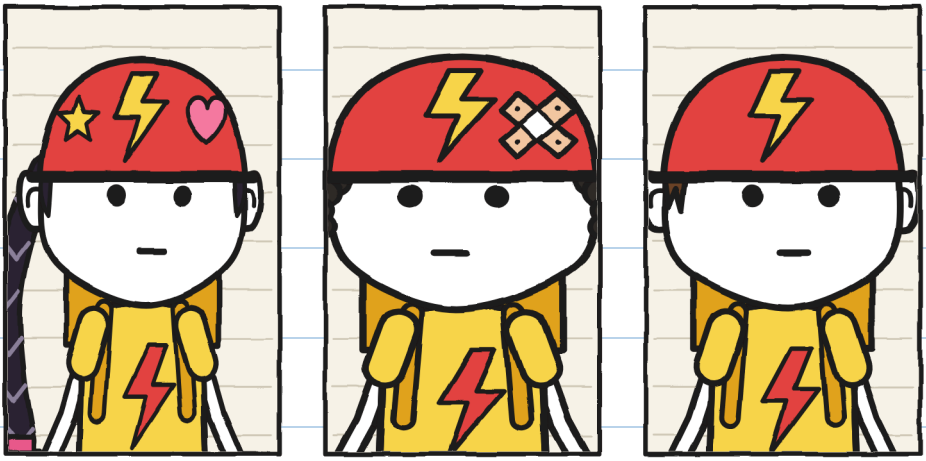
— Nu e același lucru, a spus Julita.

Foarte serios. N-a ajutat deloc. —J.

FULGER trece la cinci
și zece. Sunt trei, în șir.

FIȘELE FULGER

ZOE, „Rachetă”:
cea mai rapidă.
Dă porecle.

BRUNO, „Pană”:
a rămas o dată în pană.
Acum doi ani.

TONI:
fără poreclă.
Încă.

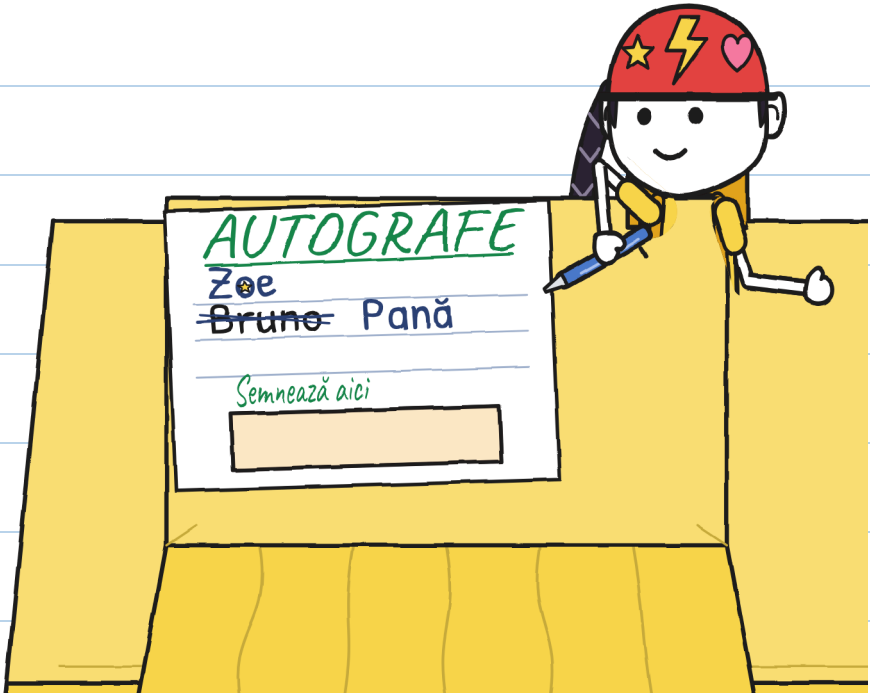
— Autografe? De-ale noastre?
a spus Zoe. A frânat și a coborât.

Nimeni nu le-a cerut un autograf. —J.

Zoe a tăiat „Bruno” și a scris „Pană”.

— La FULGER poreclele

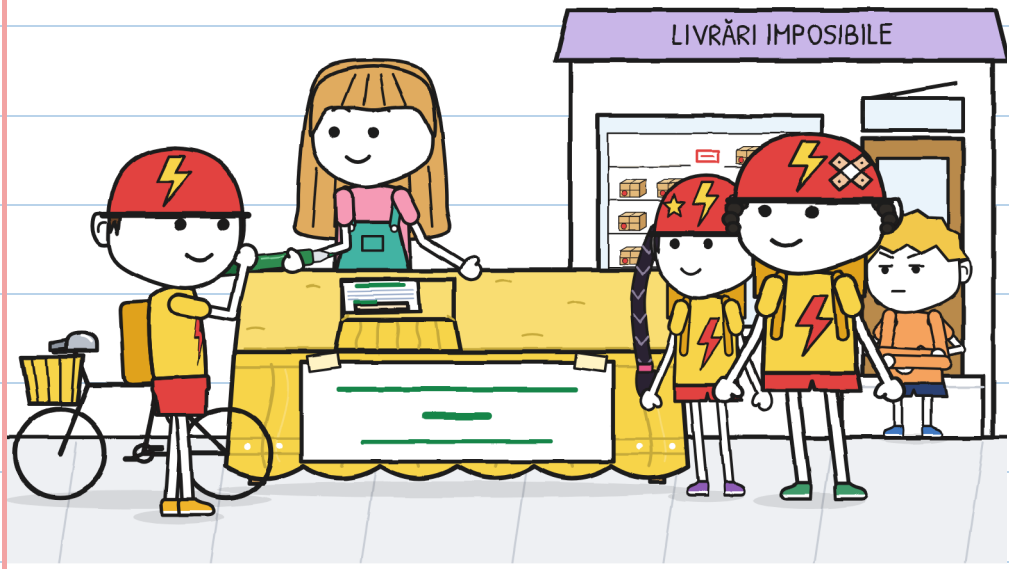
nu se șterg, a spus Bruno.

Toni era tot pe bicicletă.

Se uita la masă.

— Te-a ajuns rândul,
Toni, a spus Julita.
I-a dat carioca ei verde.
Toni a coborât de pe bicicletă
și s-a îndreptat de spate.

De pe treaptă vedeam totul. Și tăceam.

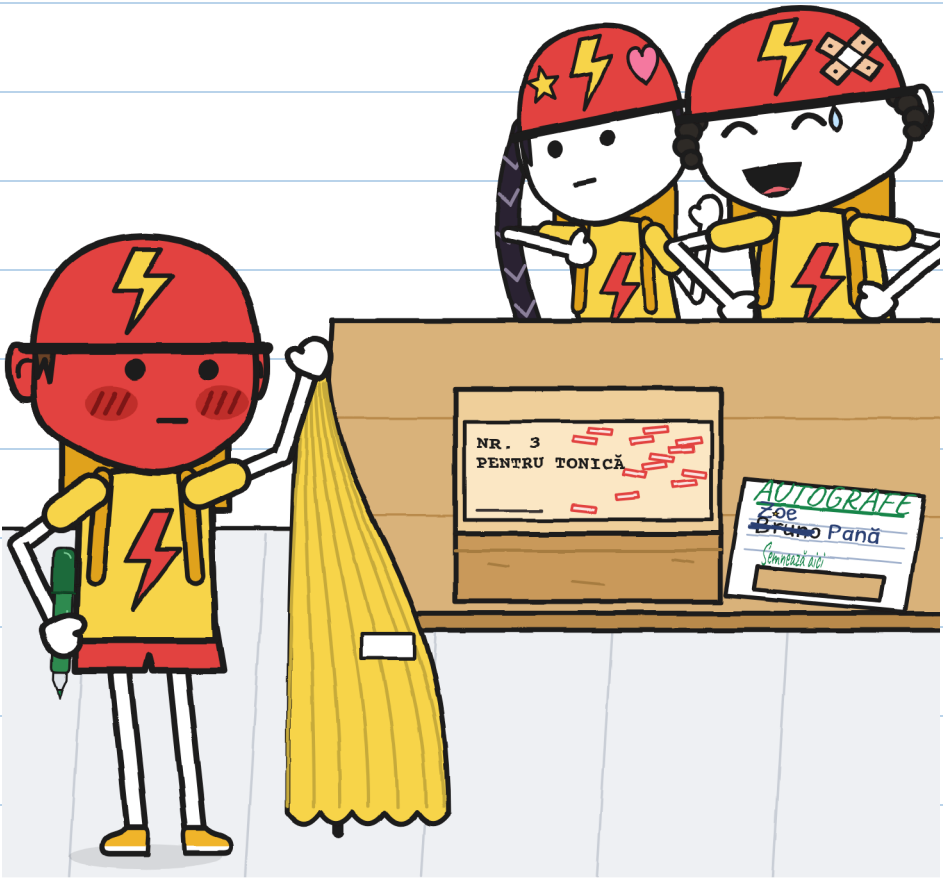
M-am ridicat.

— Toni, așt...

Am ajuns târziu: sub fața de masă a sunat ceva.

Toni a ridicat fața de masă.

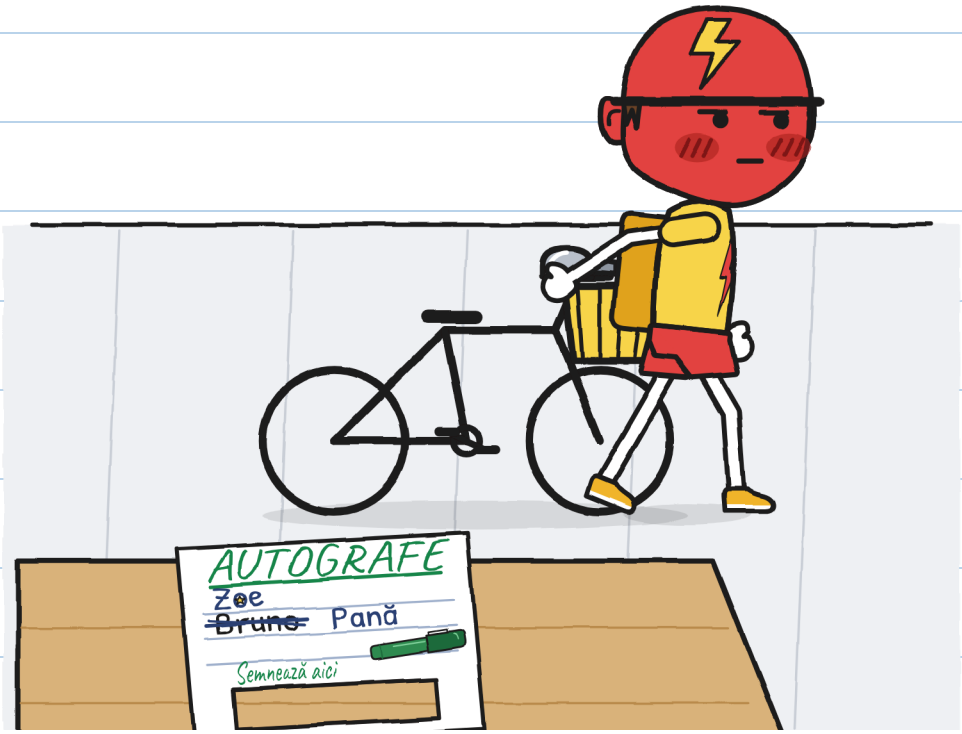
— „Pen-tru To-ni-că”, a citit Zoe.

— Tonică? a râs Bruno. Zoe, nu.

Toni a pus capacul la carioca.

A lăsat-o nesemnată.

— FULGER nu semnează capcane.

Era roșu de supărare, nu de rușine.

Nu există număr pentru ăsta. —J.

Mara a acoperit nr. 3 cu pânza mov.

— Nu e livrat, a spus.

— E treaba lui Toni.

Au plecat fără să sune din sonerie.

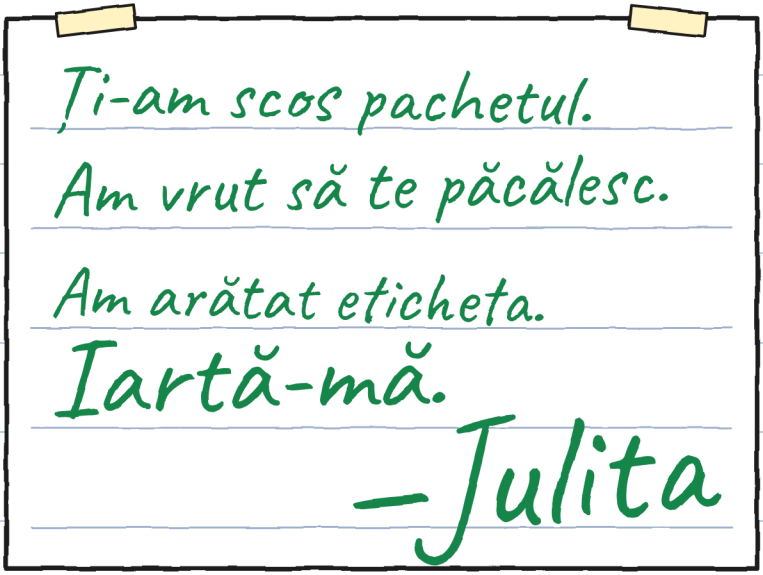
Am ajutat-o pe Julita să strângă.
Două semnături și o gaură.
— Am avertizat târziu, am spus.

Julita i-a povestit totul Marei.
— Lui Toni i-o povestești
tu, a spus Mara.

Miercuri Toni a trecut fără
să frâneze. Julita aștepta cu o hârtie.

SCUZELE

Toni a citit hârtia de pe bicicletă.

– Mă ierți?

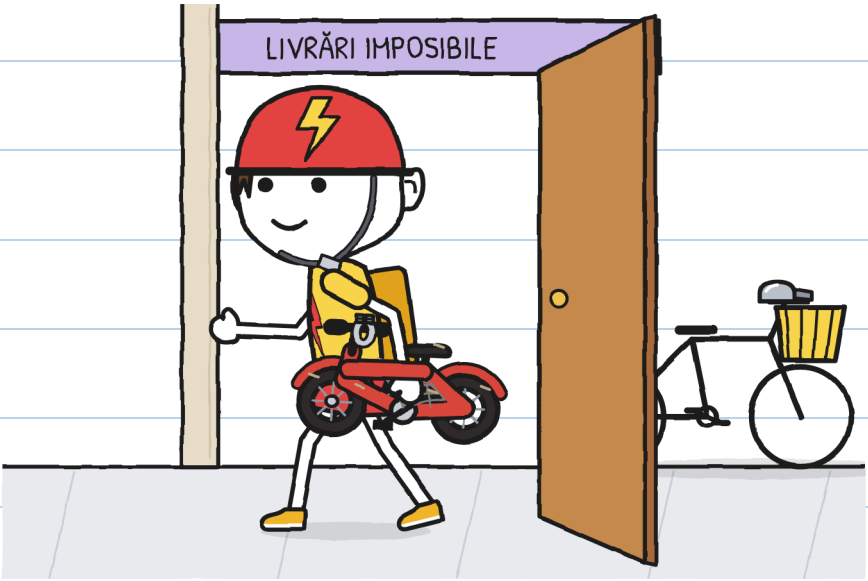
– Am citit-o.

Am semnat cu numele meu întreg. –J.

CAPITOLUL 4

O bicicletă mică

Toni a adus o bicicletă mică.

Era bicicleta lui de când era mic.

— Cred că îmi amintesc sunetul, a spus Toni.

— Vreau să deschid nr. 3.

Mara ne-a dus în camera din spate.

— A deschide nu înseamnă a semna.

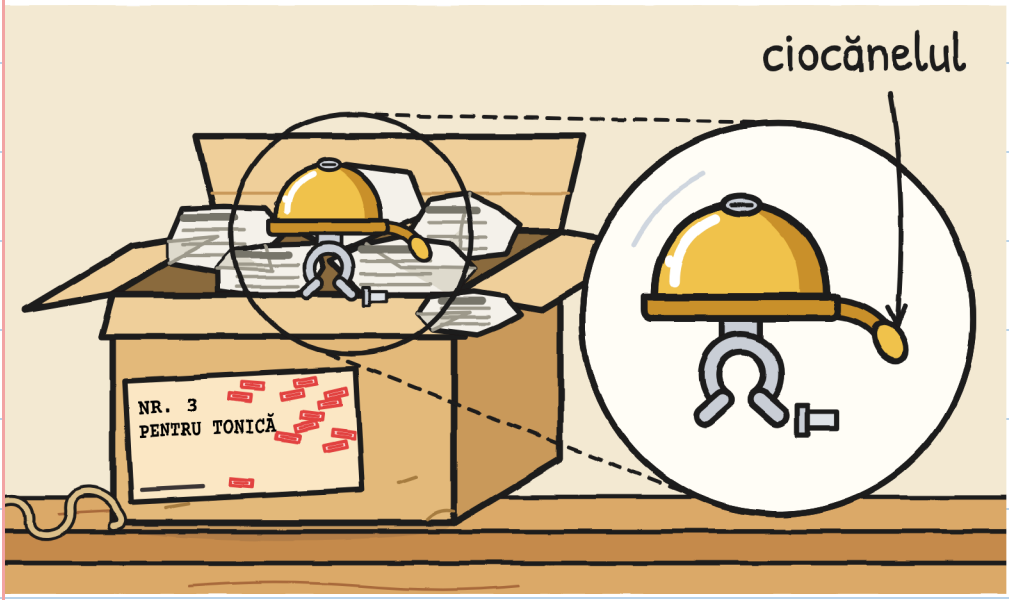

— Rămân? a întrebat Julita.

— Fără să atingi, a spus Toni.

— Nu ating nimic.

Toni a desfăcut sfoara. Printre hârtii...

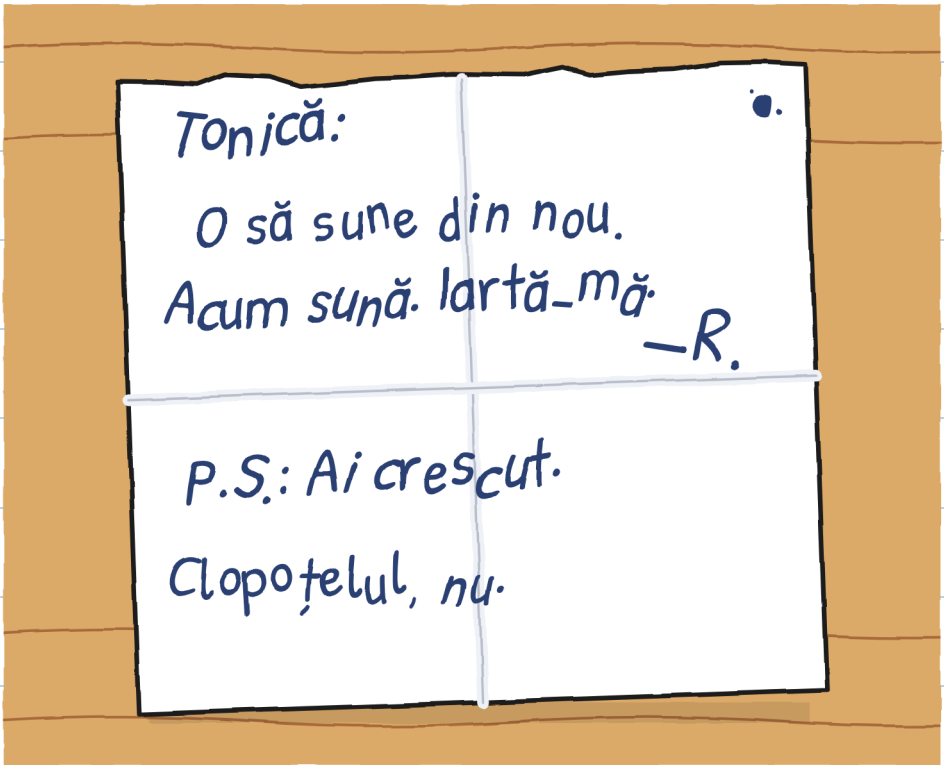
Un clopoțel de bicicletă, mic și auriu.

Nr. 1 mușca. Nr. 2

alerga. Nr. 3 doar sună.

Un clopoțel. Îmi place. —J.

Dedesubt era un bilet împăturit.

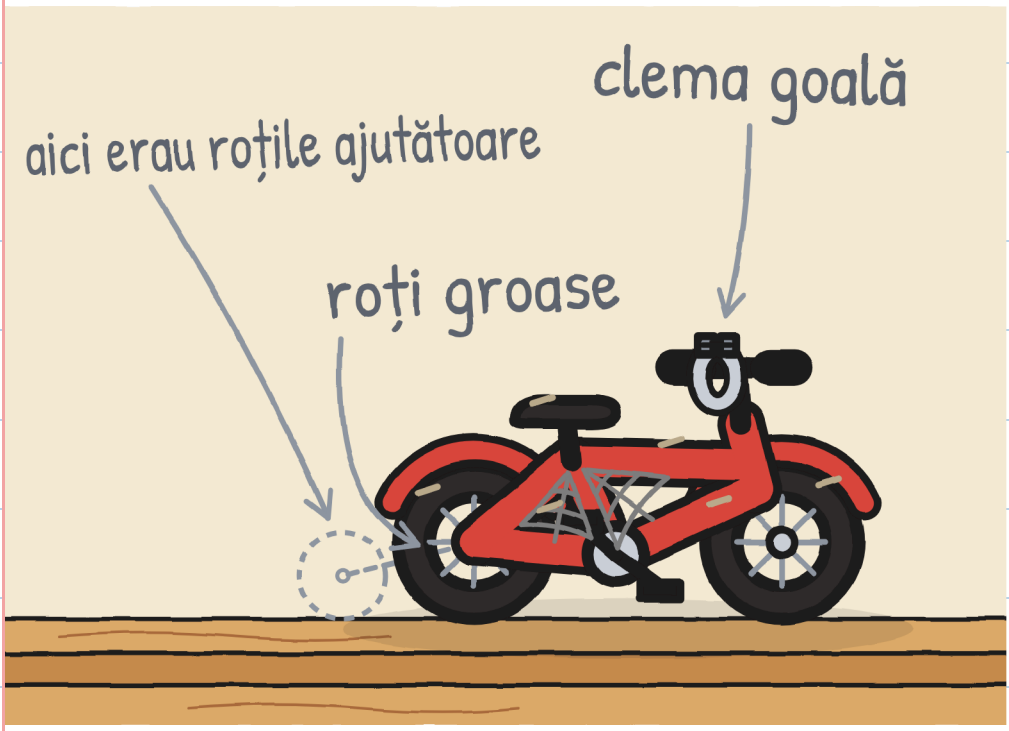

Toni l-a citit de două ori.

— Ce scris urât, a spus.

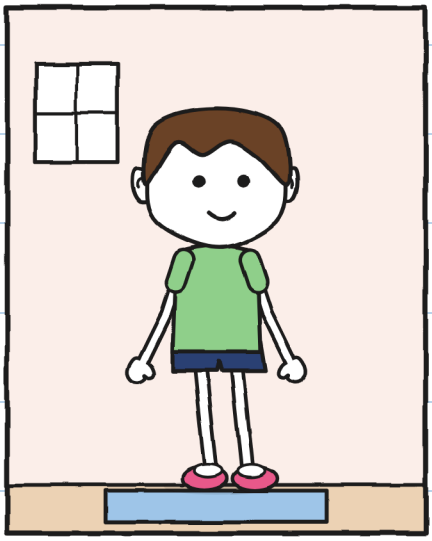
R. își ține cuvântul târziu. —J.

Atunci Toni a pus
bicicleta mică pe masă.

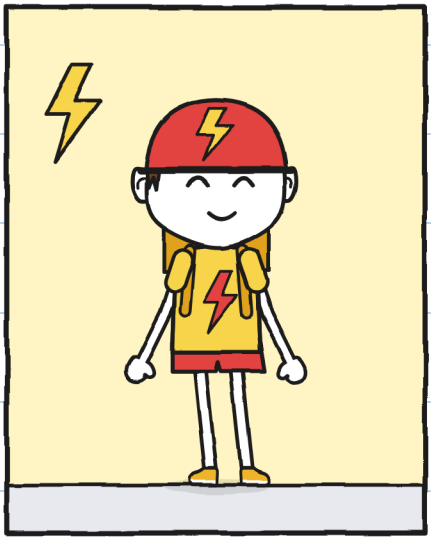

— Era a mea și a încetat
să sune. Cineva a zis: „Ți-
l repar”. Nu-mi amintesc fața.

— Acasă îmi spun Tonică,
a spus Toni. — La FULGER, Toni.
Acolo poreclele nu se șterg.

ACASĂ: Tonică

LA FULGER: Toni

— Bruno mi-a spus Tonică
de șase ori, a spus Toni.
Julita s-a ghemuit.

— Mai încapi? a întrebat Julita.

Toni s-a așezat.

Încăpea. Cam așa.

Mara aproape a râs. Toni a râs și el.

Nu-l mai văzusem râzând din sâmbătă.

Roșometru: 0. —J.

— Nu trebuie să-l pui, am spus.

— Știu, a spus Toni.

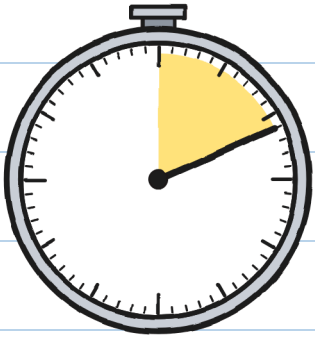
S-a uitat la mine de parcă

auzea asta pentru prima dată.

Julita a stat unsprezece

minute tăcută, ascultând.

11 min

Unsprezece minute. Limba amorțită. —J.

— Vreau s-o încerc singur, a spus Toni.

Am ieșit. Toni a închis

camera din spate.

Eu am desenat scaunul lui Toni.

Tilin.

Era același tilin de sâmbătă. Apoi, altul.

Toni a ieșit cu clopoțelul.

— O iau până mâine, nesemnată.

— În zori se întoarce, a spus Mara.

Mai sunt paisprezece ore. —J.

Vineri, întoarcerea nr.

14. Mi-a povestit Toni:

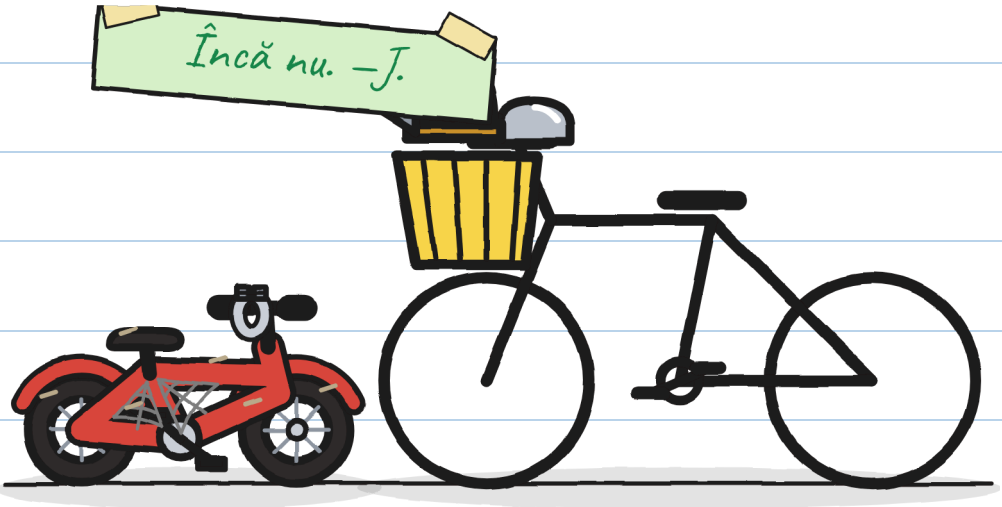

— Nr. 3 a dormit pe noptiera mea.

Dădea în geam. I-am deschis fereastra.

Ce politicos. —J.

Am desenat cele două biciclete ale lui Toni. Am adăugat clopoțelul. Julita a lipit un bilețel deasupra.

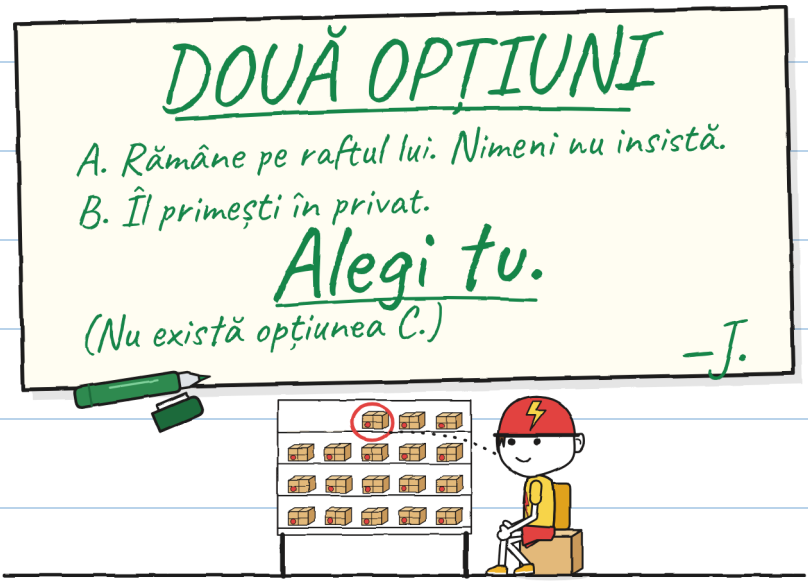
înainte acum

Avea dreptate. Mă enervează puțin.

CAPITOLUL 5

În privat

Nr. 3 era pe raftul lui, cu paisprezece ștampile. Toni îl privea de departe. Julita pregătea ceva. Mi-a fost frică. Era o foaie cu două opțiuni.

— Dacă semnez, cine știe?

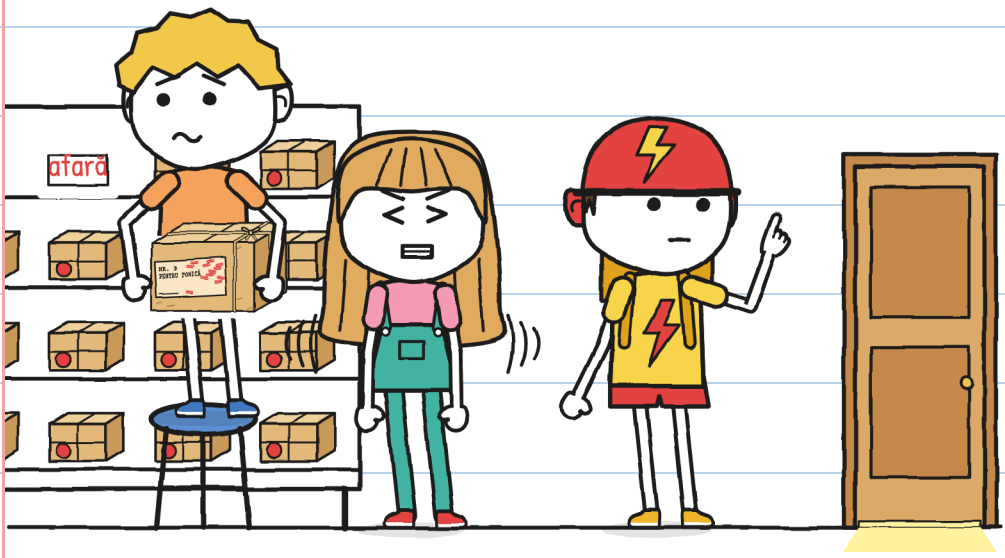
— Eu și registrul meu.

Nu-i spun lui FULGER.

Numele, în sertar. —J.

— Aleg B, în camera
din spate, a spus Toni.
Julita n-a sărit: am văzut-
o rămânând foarte, foarte nemișcată.
— Cu voi doi.

Toni a scos clopoțelul și biletul.

— Înainte să semnez,

mă uit la ce semnez.

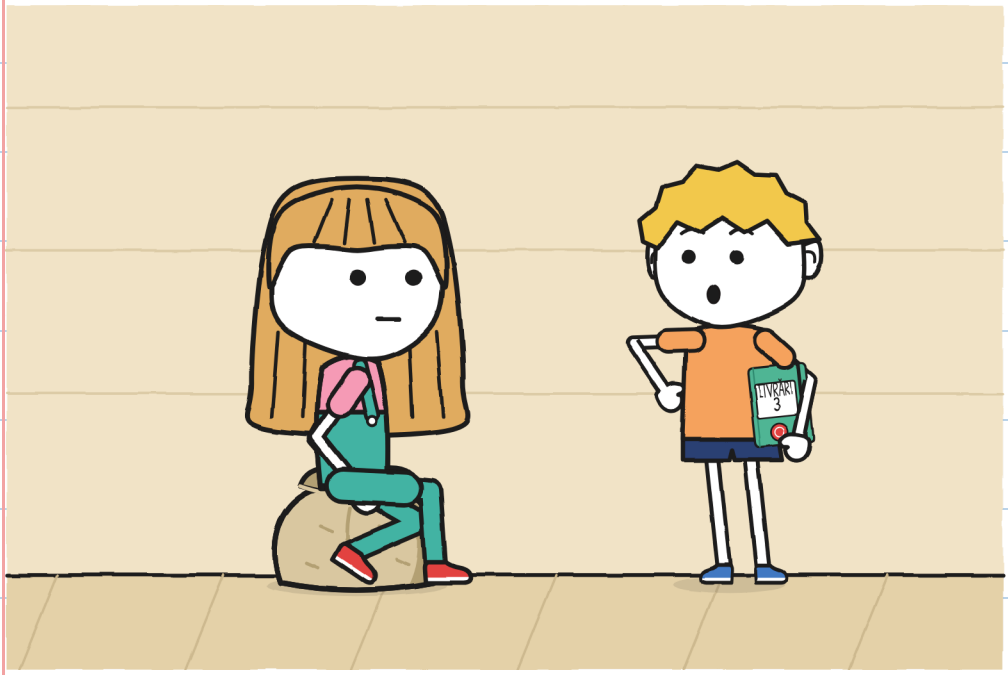
Julita s-a făcut roz, ca tricoul ei.

Julita s-a așezat pe un sac.

— Ce faci? am întrebat.

— Stau pe mâini, ca să nu ajut.

Am închis caietul.

Apoi a notat totul. —J.

Toni a desfăcut carioca și a semnat.

Eticheta spunea „Tonică”.

Semnătura, „Toni”.

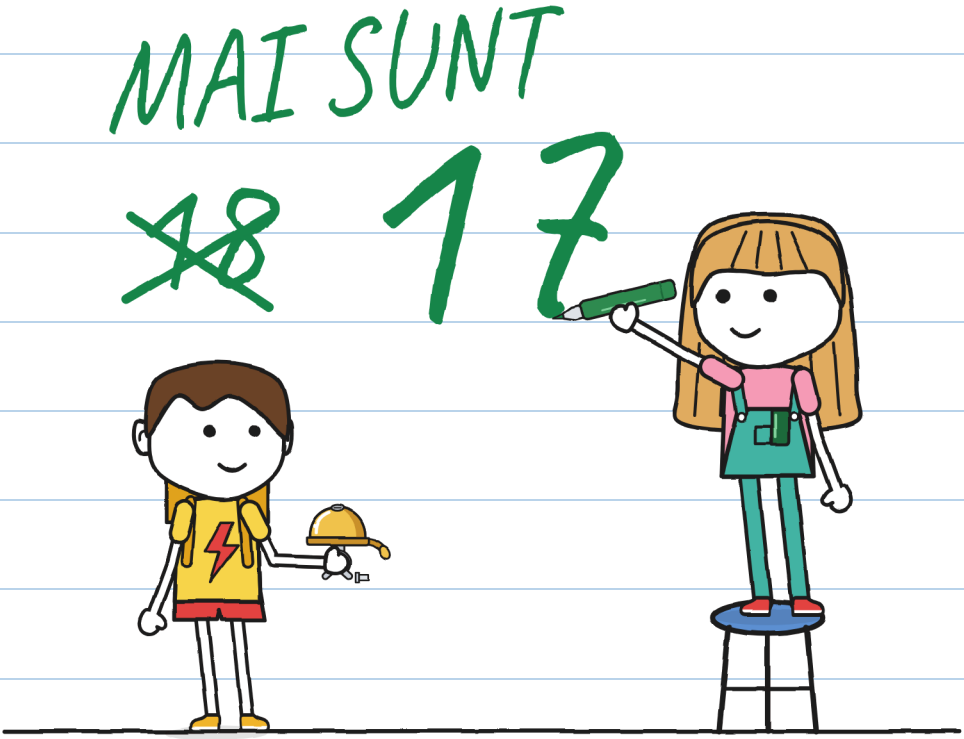
— Semnează cel care

îl primește, a spus Mara.

Mara a notat livrarea.

— Pot schimba afișul? l-a întrebat Julita pe Toni.

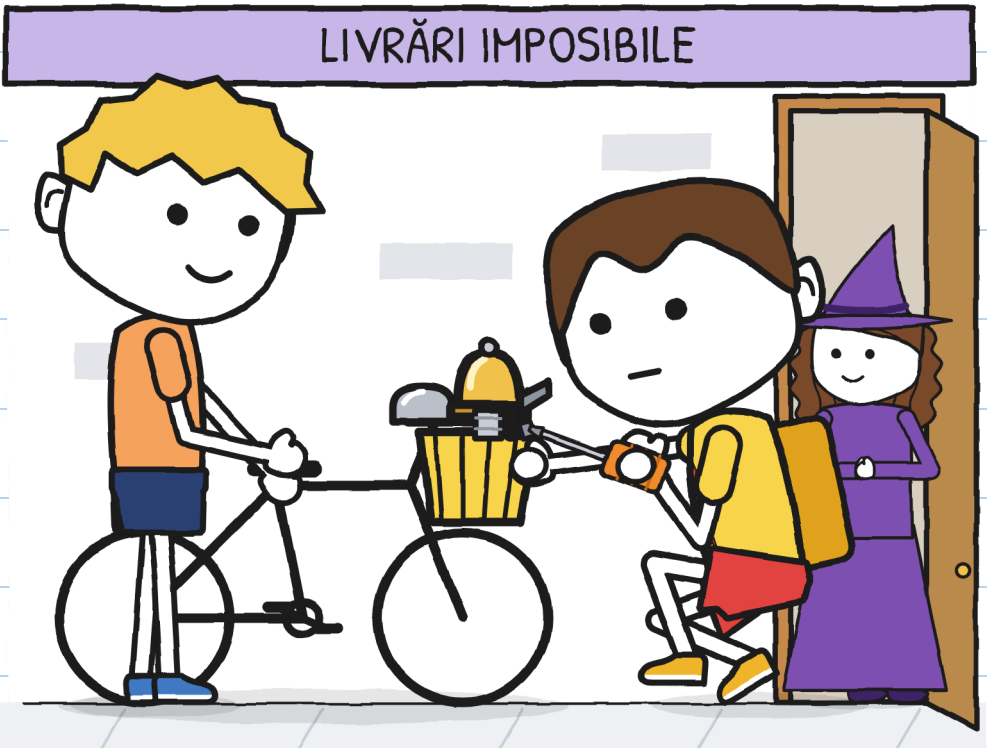
— Bine.

Am întrebat prima. Notează. —J.

— Și soneria FULGER? am întrebat.

— Aia e a lui FULGER. Ăsta e al meu.

Toni a pus clopoțelul.

Eu am ținut bicicleta.

Tilin.

— Ce sună ăla? a întrebat Bruno.

— Clopoțelul meu, a spus Toni.

M-am uitat la urechile lui: nimic roșu.

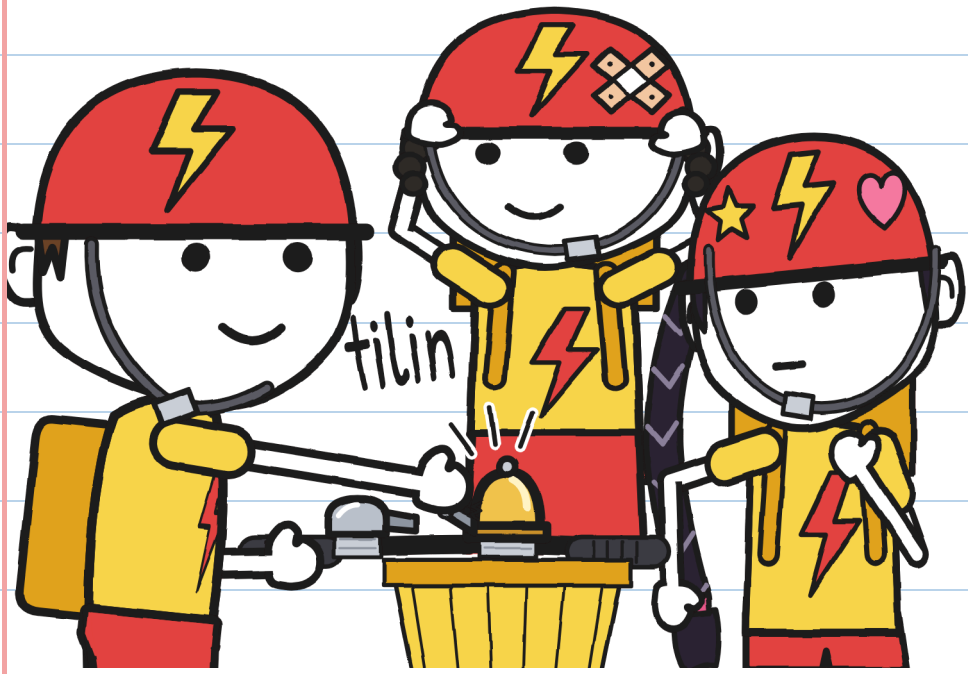
— Pe mine mă cheamă Toni. Și pe tine?

— Bruno.

Toni a atins clopoțelul: tilin.

— Sună bine, a spus

Zoe. — Întârziem, Toni.

A spus „Toni”. Atât. —J.

În noaptea aceea am lăsat
jaluzeaua ridicată.
— Iar păzești? a spus mama.
— Azi păzesc
ca să nu se întâmple nimic.

Carioca descapacită. Perna verde. —J.

S-a făcut ziuă.

Nu s-a auzit nimic.

Niciun tilin.

E cea mai frumoasă tăcere de pe strada mea.

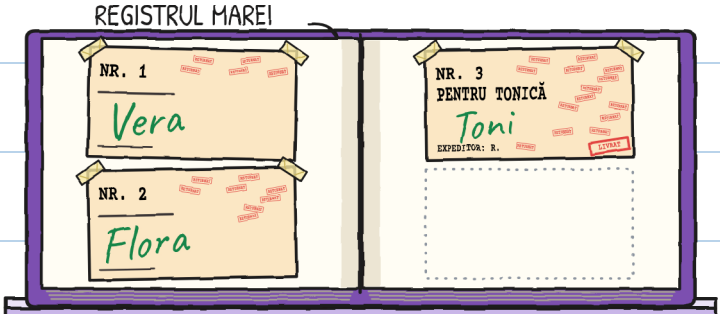
CAPITOLUL 6

Deocamdată

Sâmbătă am desenat raftul.

Șaptesprezece pachete. Trei goluri.

Mara a lipit eticheta în registrul ei.

Toate trei au ajuns târziu.

Toate trei au ajuns.

Doar i-am dat carioca. —J.

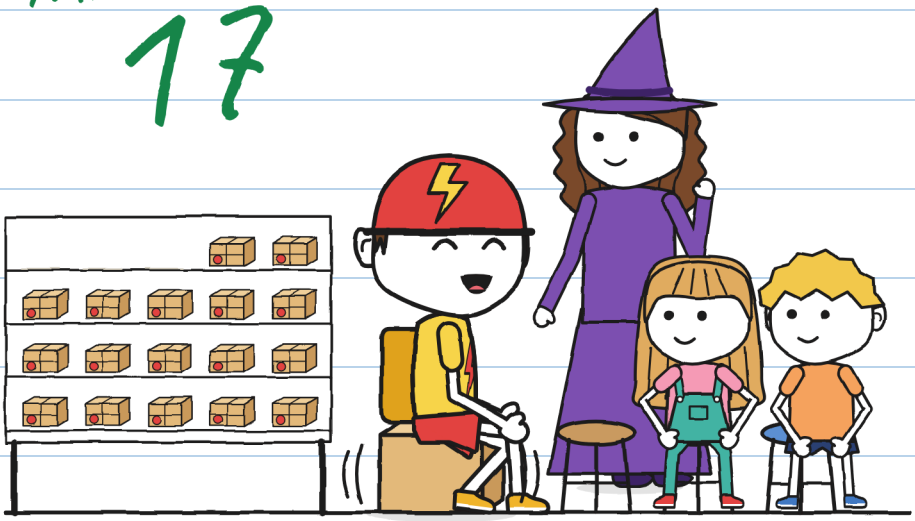
Toni s-a așezat în lada lui.

— Scaunul tău,

deocamdată, a spus Mara.

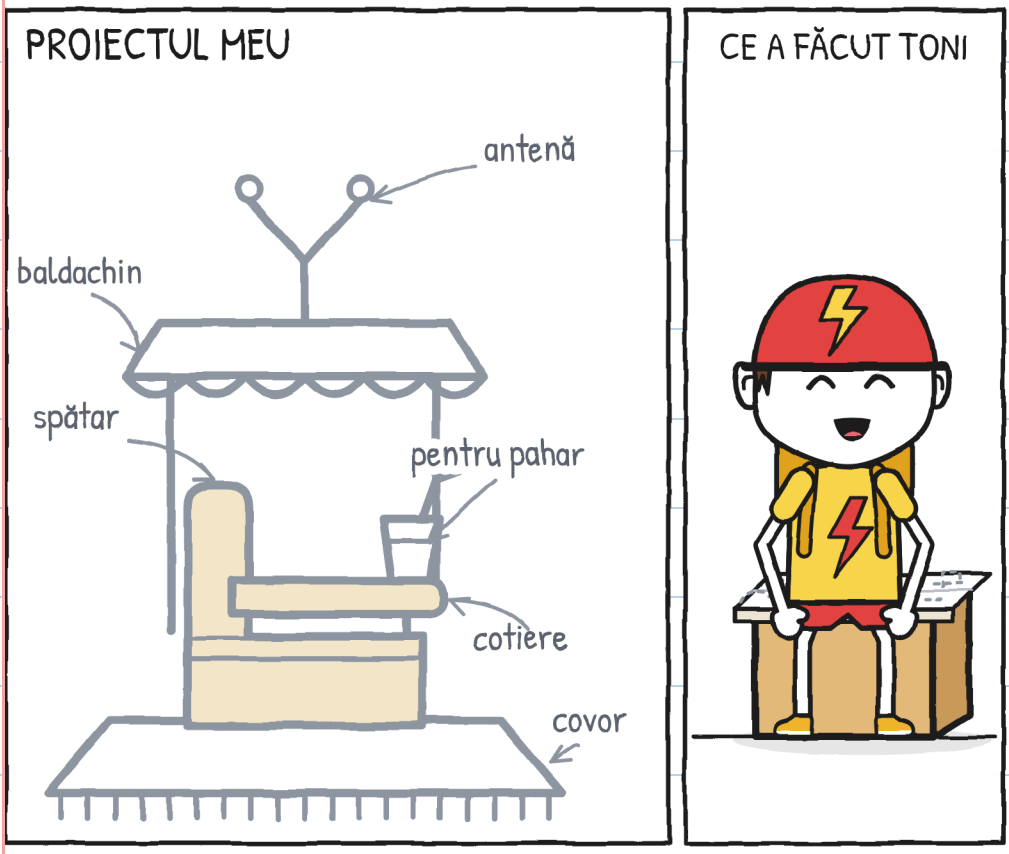
— Deocamdată îmi ajunge, a spus Toni.

MAI SUNT
17

„Deocamdată” poate dura ani. —J.

I-am arătat lui Toni desenul scaunului. Mi-a luat toată săptămâna.

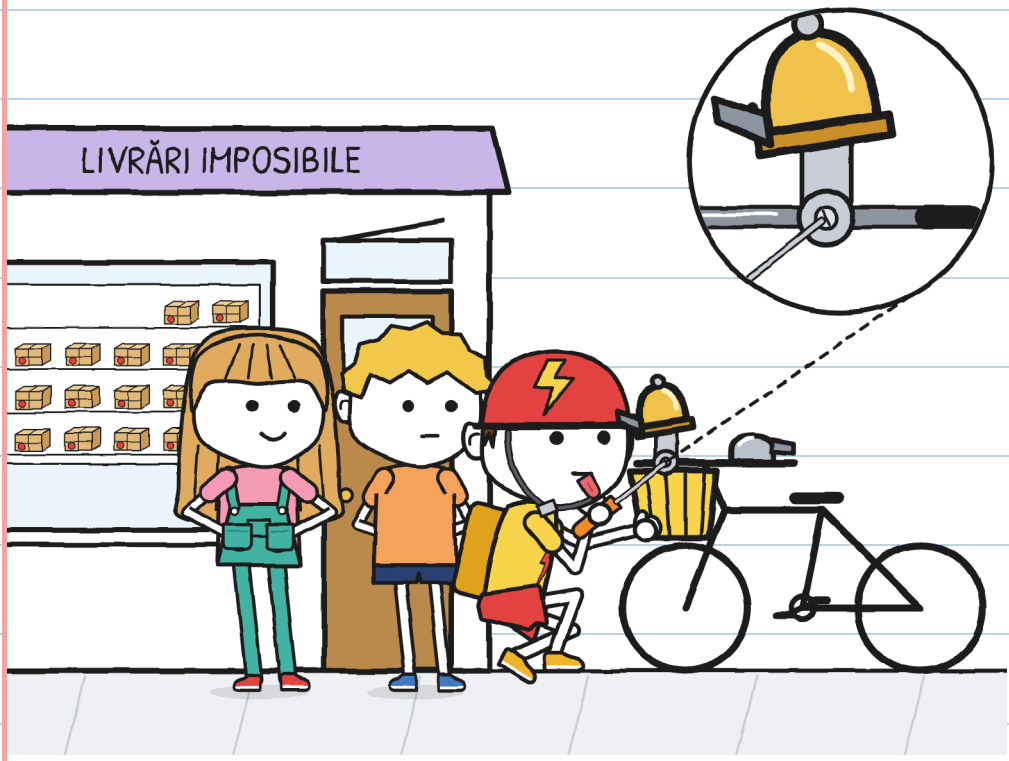
— Mi-l dai?

L-a împăturit și s-a așezat pe el.

— Ți-l țin, am spus.

— Pot singur, a spus Toni.

Eu mă uitam la șurub.

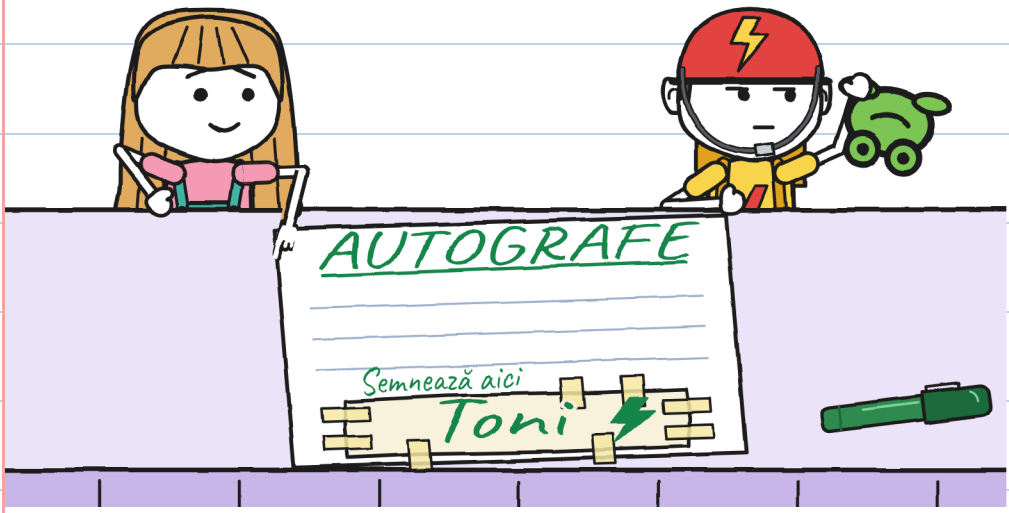

Julita a scos foaia cu autografe.

— Îmi dai un autograf pe bune?

Toni s-a uitat sub foaie.

— Bine.

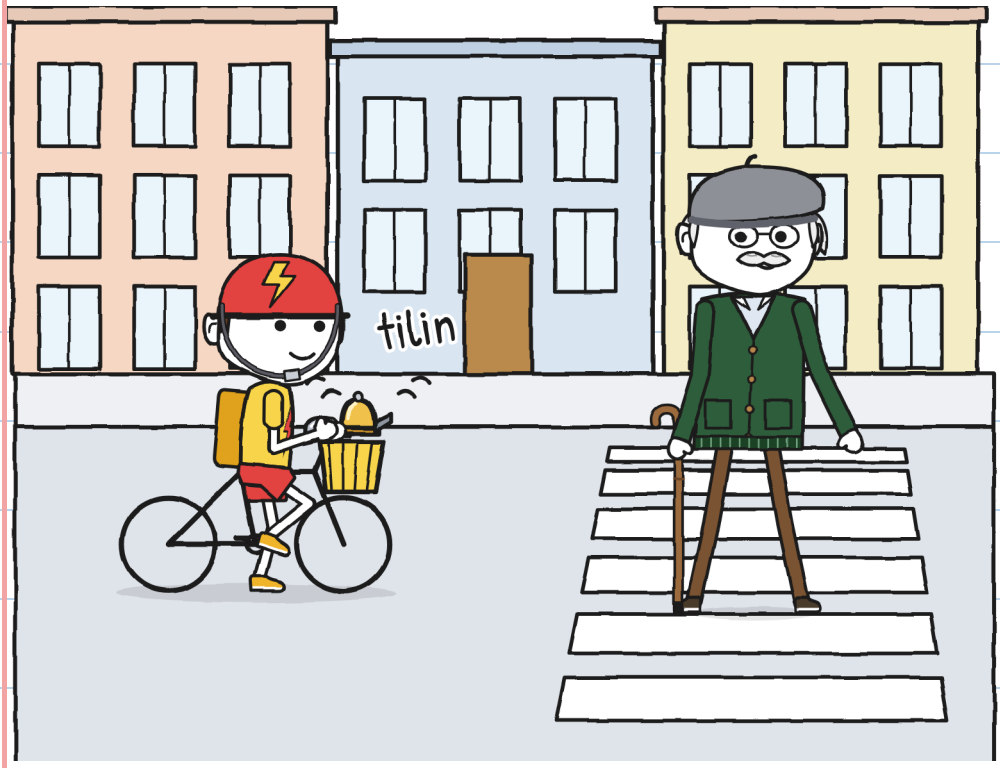

Merit asta. –J.

Un domn cu beretă traversa încet.

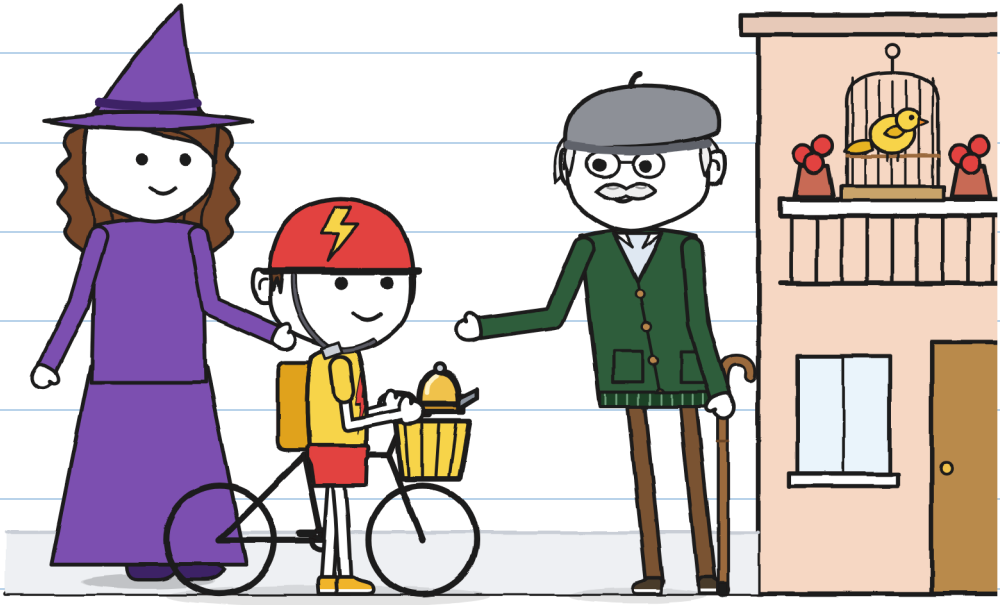
Toni a frânat și a așteptat.

Tilin.

Domnul și-a ridicat
bastonul în semn de salut.

— E domnul Antonio,
al doilea Tonică, a spus Mara.
— Schimbăm numele?
a întrebat domnul.
— Deocamdată, nu.

Erau deja șase indicii. Am adăugat două.

CE ȘTIM

?

R.

1-6 (caietul 2)

7. Îl cunoștea pe Toni.

8. Clopoțel: a durat ani.

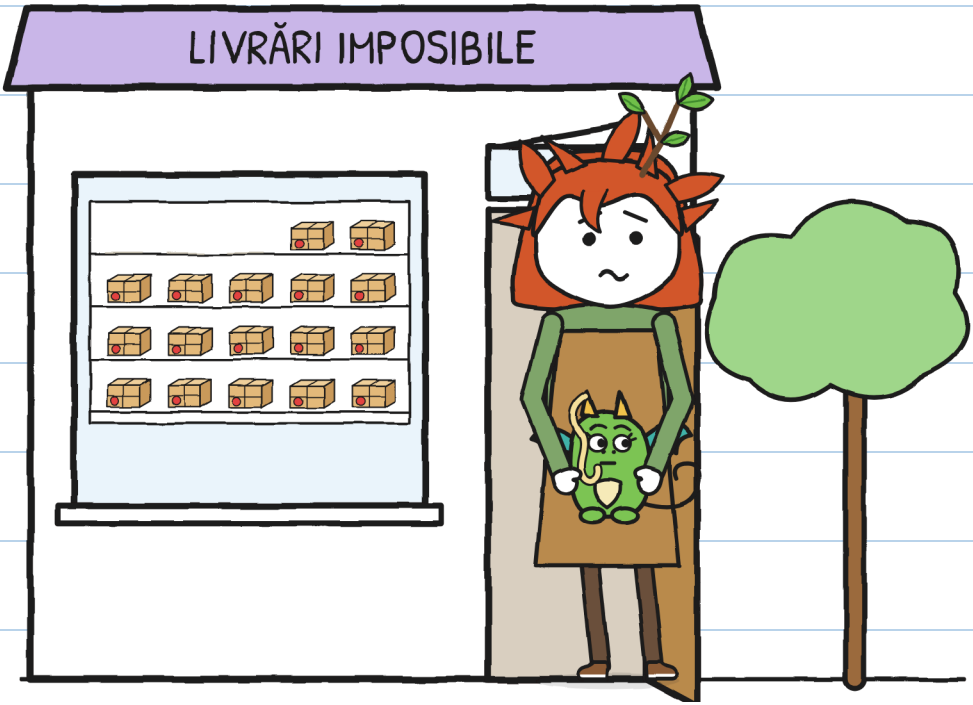
DE REZOLVAT: o explicație.

— O să-i mulțumești? a întrebat Julita.

— Mulțumirea și reclamația. Amândouă.

La unu a intrat Vera cu Fărâmiță.

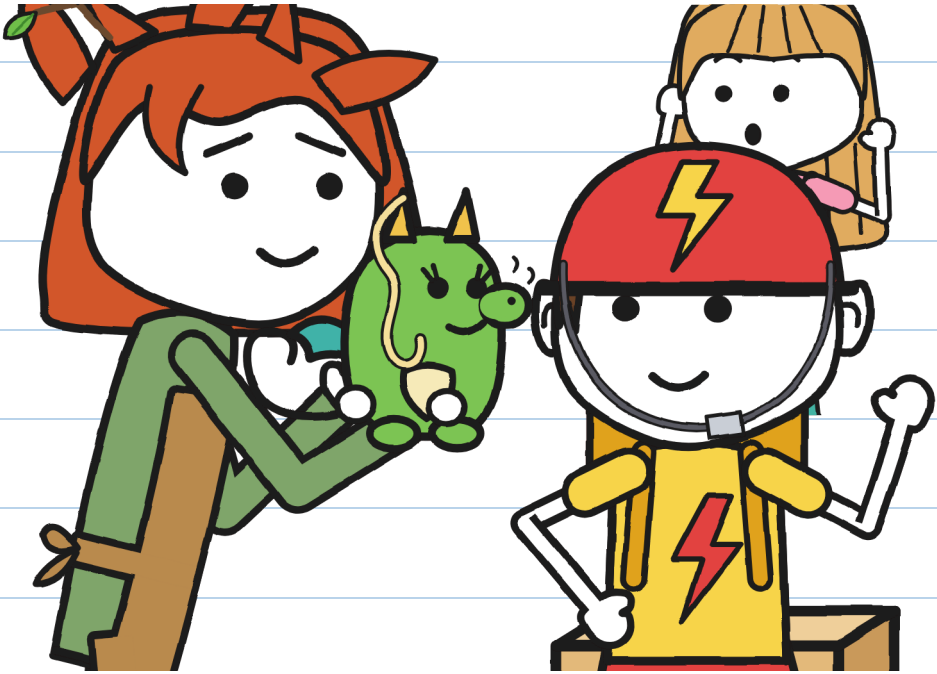
— Fărâmiță are nevoie de un loc sigur.

Fărâmiță a făcut fața mea de „n-am fost eu”.

A ta, exactă. Cu un tăitei. —J.

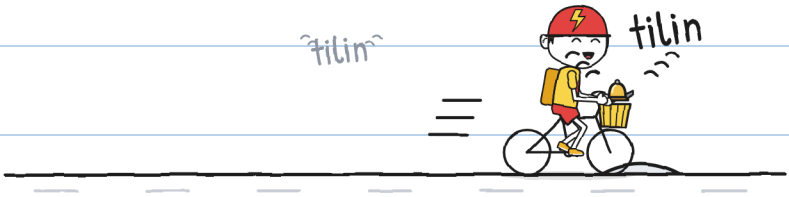
— Ai nevoie de cineva
rapid? a întrebat Toni.
— Trebuie să știi
să aștepți, a spus Vera.
— Știu.

Și eu știu să aștept. Acum? –J.

LIVRAREA NR. 3. Cât a durat fiecare:

	FULGER: zece minute.
	R.: ani.
	Toni: șase zile.
	Julita: unsprezece minute.

Toni a plecat să livreze.

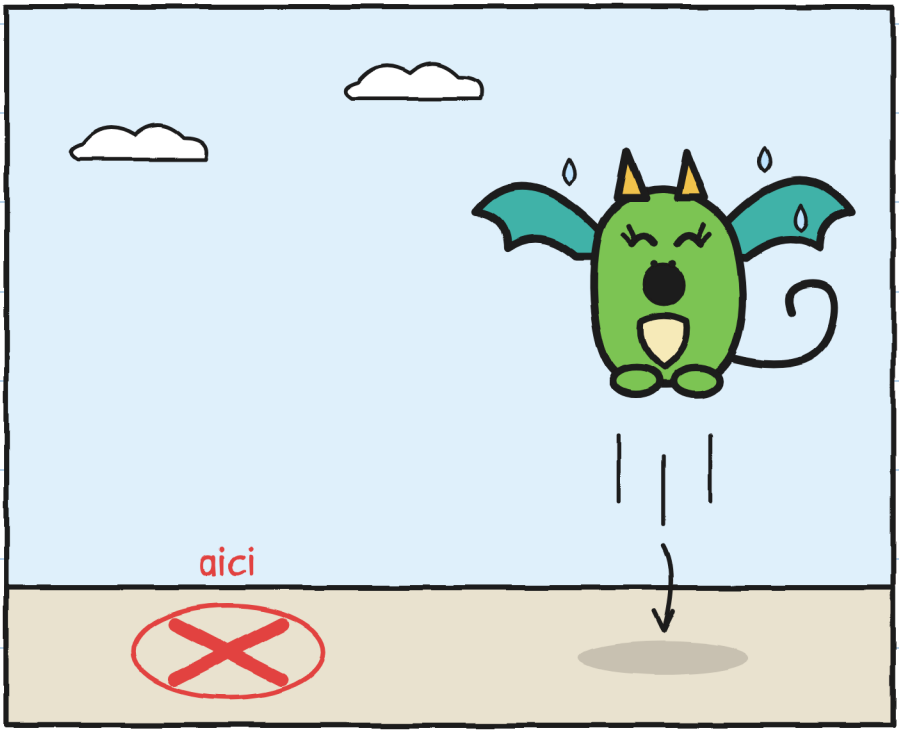
S-a auzit un tilin.

De data asta îl suna el.

Eu încă sun singură. –J.

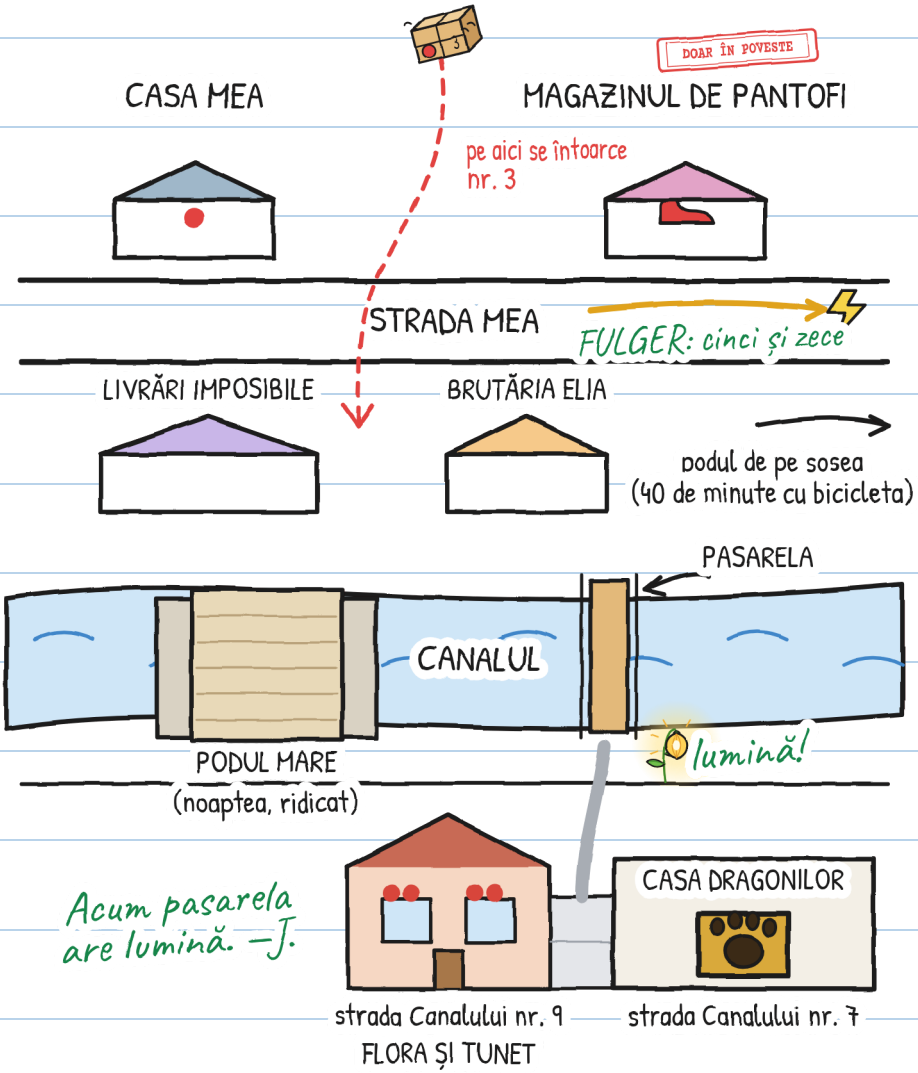
LIVRĂRI IMPOSIBILE · 4

(foarte curând)

Unde aterizează Fărâmiță? –J.

CARTIERUL (versiunea 3)

ȘI TU, CUM TE CHEMI?

Pe Toni îl chemau Tonică.

Acum își alege numele. Și tu?

Vreau să-mi spună...

Mi se mai spune...

Să nu-mi spună...

Sunt Julita. „J.", dacă semnez. – J.

O POVESTE, ȘASE MĂRIMI

Sunt șase mărimi, de la 3 la 16 ani, și peste 20 de limbi.

MĂRIME XXS · PRE-A1
MARA ȘI TONI RÂD. VEZI BICICLETA ROȘIE?

MĂRIME XS · A1
Mara aproape a râs. Toni a râs și el. Nu-l mai văzusem râzând din sâmbătă.

MĂRIME S · A2
Mara a scos un sunet, aproape un râs. Toni a râs și el. Nu-l mai văzusem râzând din sâmbătă.

MĂRIME M · B1
Mara a scos un sunet. Părea un râs. Toni a râs și el. Nu-l mai văzusem râzând din sâmbătă.

MĂRIME L · B2
Mara a scos un sunet care la altcineva ar fi fost un râs. Toni a râs și el. Nu-l mai văzusem râzând din sâmbătă.

MĂRIME XL · B2-C1
Roman ilustrat · 13+

Nivelurile CECRL sunt orientative.

Același tilin. –J.

PENTRU FAMILII ȘI PROFESORI

Lucrează fiecare capitol pe linguaula.com

BICICLETĂ ADEVĂRATĂ: CE SĂ FACI

1. Cască mereu, bine încheiată. Și când mergi „doar aici lângă”.
2. Să te vadă și să te audă: lumini, haine deschise la culoare și sonerie. Soneria avertizează; nu comandă.
3. Ambele mâini pe ghidon. Dacă ceva îți distrage atenția, oprește-te într-un loc sigur.
4. Trotuarul e al celor care merg pe jos: acolo, bicicleta de mână. Înainte să traversezi, oprește-te și uită-te.

Ștampila DOAR ÎN POVESTE arată ce se întâmplă în poveste și nu pe stradă.

VERIFICĂ-ȚI BICICLETA

